

mere ind paa de foreliggende Paragrapher, skal jeg ikke særlig opholde mig ved den ærede Ordførers Paastand, at vi, ved at give en Lov om Sognebaandets Løsning, derved gribe ind i Kirkens indre Forhold. Idet han fremførte denne Paastand, og søgte at godtgjøre dens Rigtighed, vendte han sig navnlig mod min ærede Nabo, hvem han troede at kunne gjendrive med hans egne Ord, men da jeg søler mig overbevist om at min ærede Nabo vil vide at gøre Rede for sine Ord, og vil vise, at han ikke har mod sagt sig selv, skal jeg som sagt ikke her gaae nærmere ind paa dette, men lade det beroe ved at erklære, at jeg veed hvad hans Anskuelse er. Med Hensyn til Spørgsmaalet selv var, som det ærede Thing vil erindre, Forslaget om Sognebaandets Løsning for paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Et Forslag, som gik ud paa at løse Sognebaandet, blev under den stillet af to af Rigsforsamlingens Medlemmer nemlig Procurator Christensen og Skolelærer Gleerup; Sagen kom under en temmelig udtømmende første og anden Behandling; der blev ved denne Leilighed udtalt forskjellige Anskuelser, men ved den endelige Behandling blev det med 81 Stemmer mod 33 besluttet, at en Bestemmelse om Sognebaandets Løsning ikke skulde optages i selve Grundloven. Af de 33 Medlemmer, som da stemte for, at en Bestemmelse om Sognebaandets Løsning skulde optages allerede i selve Grundloven, sidde endnu i dette Dieblift 23 i nærværende Thing men af de 81, som stemte imod, at en Bestemmelse om Sognebaandets Løsning optages i selve Grundloven, var der forskjellige, som dog udtalte sig for Sognebaandets Løsning; ja, selv ogsaa den høitærede Cultusminister udtalte sig dengang for Sognebaandets Løsning, idet han fandt, at der ved Forslaget var Saameget, der kunde tiltale, og Saameget, der kunde have Gyldighed; han har udtalt det Samme endnu idag, han har udtalt det med større Bestemthed end dengang; men hvorfor Bestemmelsen om Sognebaandets Løsning ikke allerede kom ind i Grundloven, hvorfor 81 Medlemmer, af hvilke dog adskillige vare stemte for det, stemte imod, at en saadan Bestemmelse kom ind i Grundloven, det var, fordi de fandt Bladsen mindre heldig, og fandt

Afgjørelsen for Diebliffet ubetimelig. Dette Ord, ubetimeligt, der saa ofte, navnlig under den forrige Regjering, har mødt os, saasnart det gjaldt om at forklare, hvorfor man ikke kunde gaae ind paa vore kjæreste Duffer, dette Ubetimelige var altsaa det, der afgjorde, at Sognebaandets Løsning ikke blev en Grundlovsbestemmelse. Nu kommer atter Forslaget om Sognebaandets Løsning frem idag, og nu møder os det Samme: det er ubetimeligt; — jeg kan næsten fristes til at spørge: naar vil det da blive betimeligt? og jeg frygter for, at om ikke Alle — jeg maa naturligvis viis efter den høitærede Cultusministers idag udtalte Dtringer ikke lade mine Ord gjælde om ham — saa dog de Fleste, som dengang og idag finde det ubetimeligt, ogsaa, naar Sagen tredie Gang kommer for, og selv hvis den kommer oftere for, thi alle gode Gange er jo tre, ville vedblive at finde det ubetimeligt. Jeg kan imidlertid ikke Andet end finde det høist betimeligt, og jeg kan ikke Andet end finde det i høieste Maa de betimeligt. Vi have her givet en Lov eller staae isærd med at give en Lov, som skal indrømme forskjellige Individuer i Staten en Frihed, af hvilken de ikke tidligere have været i Besiddelse, men, idet vi gjøre det, lade vi alle de Baand, som tidligere have hvilet paa Folketirkens Medlemmer, være ligesaa stramme som hidtil; dette kan jeg ikke finde betimeligt. Jeg kan ikke finde det betimeligt, at medens der er Frihed udenfor Folketirken, skal Trangen vedblive i Folketirken, og jeg kan ikke finde det betimeligt, fordi det for mig staaer klart, at der er tilstrækkelig Grund til at frygte for, at, naar der udenfor Folketirken er Frihed, kan Tvangen i Folketirken forlede Adskillige, der endnu, skjøndt vaklende, have holdt sig til Kirken, til at udtræde af den, Noget, jeg ingenlunde for Kirkens Skyld eller for dets egen Skyld kunne ønske. Jeg har vel hørt sige, at Kjærlighed til Næsten maa lede til at stemme for en Lov som den nærværende, hvorved der dog indrømmes Adskillige en Frihed, de ikke tidligere have været i Besiddelse af. Jeg kunde i den Anledning fristes til at spørge, om ikke Kjærlighed til Næsten ligesaafuldt og ligesaa berettiget kunde lede til ikke at stemme mod en